

at de nu henlægges under Overregnskabsføreren, som derved vil faae en ny Benævnelse: Chef for Statsbanedriftens Hovedkontorer. Med Hensyn til disse fire overordnede Embedsmænds Stilling har Ministeriet ogsaa troet, at den var af den Betydning, at de nu burde have kongelig Ansættelse. Man har dernæst, da deres Gager ere ansatte i 1869, og det vil kunne indses, at deres Forretninger ere tiltagne betydeligt i Omfang siden den Tid samtidig med Jernbanenettets Udvidelse og Trafikens Tiltagen, troet, at der kunde være Grund til nu at foreslaa nogen Forbedring i deres Stilling. Af disse Embedsmænd vare tidligere de tre lønede med en Begyndelsesløn af 4,000 Kr. og et Alderstillæg af 200 Kr. hvert andet Aar indtil 5,200 Kr., Overmaskinmesterens Løn var 4,200 Kr. med et Alderstillæg af 280 Kr. hvert andet Aar indtil 5,600 Kr., og der var derhos tilstaaet ham fri Bopæl og Brændsel. Disse Embedsmænd have med Alderstillæget nu opnaaet følgende Gager: Overbaningenieur 4,600 Kr., Overmaskinmesteren 5,320 Kr., Overdriftsinspektøren 4,600 Kr. og Overregnskabsføreren 4,800 Kr. Man har nu foreslaaet en Begyndelsesløn for hver af dem af 5,000 Kr. og et Alderstillæg af 500 Kr. hvert femte Aar indtil 6,500 Kr., hvilket man har anset for at være i Overensstemmelse med de Gager, der ere tilstaaede Embedsmænd paa andre Gebeter i Stillinger af lignende Vigtighed som dem, disse Mænd forestaa. — Med Hensyn til de underordnede Embedsmænd da har Regjeringen af Grunde, som ere udtalte saa tydeligt i Motiverne, at jeg tror at kunne henholde mig dertil, foreslaaet, at deres Løn og Wilkaar fremdeles bestemmes af Ministeriet. Der er kun den ene Usvielse fra det Tidligere, at man har foreslaaet, at, for saa vidt det blev paalagt dem at sikke sig Alderdomsforsørgelse eller deres Efterladte Overlevelsesrente, de da skulle have Afgang til de særegne Begunstigelser, som ved Lovene af 1851 og 1870 ere indrømmede Embedsmænd ligeoverfor Livsforsikringsanstalten. — Med Hensyn til Kjøreplan, Taxter, Befordrings- og Politireglementer er det min Mening, at det i det Hele er meget besværligt at fastslaa dem, saalange der ikke foreligger nøiagtige Erfaringer og et bestemt begrændset Gebet at henholde sig til, og at det navnlig vilde være i høj Grad uhensigtsmæssig at gjøre det ved Lov. Lovforslaget gaar derfor ud paa, at de fremdeles som hidtil tilveiebringes ved Ministeriets Bestemmelse. — Med Hensyn til Regnskabsvæsenet ere ligeledes de Bestemmelser, som ere optagne i nærværende Forslag, i Overensstemmelse med hvad der har været Brug tidligere. Der bliver jo opført en Sum paa Finantsloven, men denne er fremkommen ved en ren statistisk Beregning, og kan ikke have noget Bindende ved sig; der bliver forelagt Ministeriet et Administrationsbudget, men som er rent statistisk. Jeg tror navnlig ikke, det er muligt at fastsætte

Bestemmelser i denne Henseende, saalænge man ikke veed, hvilket Omfang de ville faae. Indtægter og Udgifter ville væsentlig afhænge af hinanden, men deres Størrelse og Begrændsning kan man ikke forudsæ. Det vil derfor være unyttigt at gjøre nogen Forandring i denne Henseende. — Jeg skal tillade mig at anbefale dette Lovforslag til Thingets velvillige Modtagelse.

Det sidste Lovforslag, som jeg med Hans Majestæt Kongens Samtykke har den Ære at forelægge Landstinget, er Forslag til Lov om en Udvidelse af Rentegarantien for den lolland-falsterke Jernbane. I forrige Sæssion var denne Sag bragt frem i Forbindelse med andre Jernbaneforslag i det samme Lovforslag. I Sæssionen 1873—74 var der forelagt Folkethinget et lignende Lovforslag, som imidlertid ikke den Gang blev bragt tilende, men det da nedsatte Udvalg udtalte sig billigende om Forslaget. Siden den Tid er det ved en Kgl. Resolution af 29de Juni 1874 paalagt Indenrigsministeriet gennem Lovgivningsmagten at søge den Udvidelse af Rentegarantien, som nærværende Lovforslag gaar ud paa. Sagen blev ikke ført tilende ifjor; man fraraadede i det Hele Lovforslaget, men det grundede sig ikke i en Modstand mod selve dette Forslag, men i Hensyn til de andre Forslag, hvortil det var knyttet. Under disse Omstændigheder har Regjeringen troet, at det var nødvendigt og ogsaa billigt nu at komme med en Begjæring til Rigsdagen om denne Rentegaranti-Udvidelse; det er nødvendigt, fordi det er et Løfte, der skal indfries, og det er billigt, fordi Forholdene efter min Mening i høj Grad tale derfor. Dengang Kontrakten om den lolland-falsterke Jernbane blev sluttet, gik man nemlig ud fra den Forudsætning, at Forbindelsen mellem Lolland og Falster vilde kunne tilveiebringes paa den da allerede bestaaende Christian den Niendes Bro, hvorved Beføstningen vilde være bleven betydelig mindre. Det viste sig imidlertid under Udførelsen, at en saadan Forbindelse vilde lide af forskjellige Mangler, og det var Hensynet til det mere Tilfredsstillende ved hele Foretagendet, der bevægede Koncessionshaverne til at tænke paa at gennemføre Bygningen af en egen Bro. De troede at kunne gjøre dette saa meget roligere, som Folkethinget tidligere, som jeg allerede har berørt, havde udtalt sig gunstigt for en Udvidelse af Rentegarantien, og der er ogsaa efter min Mening saa meget mere Grund til at søge denne Udvidelse, som det hele Foretagende derved ganske vist er blevet bedre, ligesom ogsaa Maribo Amt har særlig Interesse i en heldig Ordning af denne Forbindelse. Da Rentegarantien for Jernbaneanlægget skulde fastsættes, kunde der, da denne Forbindelse mellem Lolland og Falster ikke var tilveiebragt, ikke tages Hensyn til den. Der blev altsaa forbeholdt et Beløb af 160,000 Kr., som man dengang mente, at Tilveiebringelsen af Forbindelsen over den bestaaende